

SOTURI- KISSAT

VILLIIN LUONTOON

ENNUSTUSTEN ALKU

1

ERIN HUNTER

WSOY

*Billylle – joka lähti kaksijalkojen kodistamme liittyäkseen satureihin. Kaipamme häntä edelleen kovasti. Sekä Benjaminille – hänen veljelleen, joka seuraa häntä Tähtiklaanin jäsenenä.
Erityiskiitokset Kate Carylle.*

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #1: INTO THE WILD

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #1: INTO THE WILD

Text copyright © Working Partners Limited 2003

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Vesa-Matti Pajja ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2009

Kaksijalan silmin -kartan suomennos Nana Sironen

ISBN 978-951-0-49556-8

Painettu EU:ssa

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

- Päällikkö **SINITÄHTI** – siniharmaa naaras, jonka kuonon ympärillä on hopeisia juovia
- Vara-
päällikkö **PUNAHÄNTÄ** – pieni kilpikonnakuvioinen kolli, jolla on tunnusomaisen kellanpunainen häntä; **TOMUTASSUN** mestari
- Parantaja **TÄPLÄLEHTI** – kaunis, tumma kilpikonnakuvioinen naaras, jolla on tunnusomaisen laikukas turkki
- Soturit (kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja)
LEIJONAMIELI – mahtava, kullanvärinen raidallinen kolli, jolla on leijonan harjaa muistuttava paksu turkki; **HARMAATASSUN** mestari
TIKERIKYNSI – suuri, tummanruskea raidallinen kolli, jolla on epätavallisen pitkät etukynnet; **KORPPITASSUN** mestari
VALKOMYRSKY – suuri valkoinen kolli; **HIEKKATASSUN** mestari
MUSTARAITA – solakka, mustaharmaa raidallinen kolli
PITKÄHÄNTÄ – vaalea kolli, jolla on sysimustat raidat
VINHATUULI – vikkelä raidallinen kolli

- PAJUTURKKI** – erittäin vaalean harmaa naaras,
jolla on epätavalliset siniset silmät
- HIIRITURKKI** – pieni tummanruskea naaras
- Oppilaat (yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat)
- TOMUTASSU** – tummanruskea raidallinen kolli
- HARMAATASSU** – pitkäkarvainen, vankkarakenteinen harmaa kolli
- KORPPITASSU** – pieni, hoikka musta kolli, jolla on rinnassaan pikkuruinen valkoinen läikkä; lisäksi hännänpää on valkoinen
- HIEKKATASSU** – vaalean kellanpunainen naaras
- TULITASSU** – komea kellanpunainen kolli
- Kuningattaret (naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja)
- HALLATURKKI** – kissa, jolla on kaunis valkoinen karvapeite ja siniset silmät
- JUOVANAAMA** – kaunis raidallinen kissa
- KULTAKUKKA** – kissa, jolla on vaalean kellanpunainen karvapeite
- PILKKUHÄNTÄ** – vaalea raidallinen naaras; vanhin pentutarhan kuningattarista
- Klaaninvanhimmat (entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään)
- PUOLIHÄNTÄ** – suuri ja tummanruskea raidallinen kolli, jonka hännästä puuttuu osa
- PIKKUKORVA** – harmaa kissa, jolla on erittäin pienet korvat; Myrskyklaanin vanhin kolli
- LAIKKUTURKKI** – pieni mustavalkoinen kolli
- YKSISILMÄ** – vaaleanharmaa naaras; Myrskyklaanin vanhin kissa; käytännössä sokea ja kuuro

KIRJOHÄNTÄ – nuorempana kaunis kilpikonnan-
kuvioinen naaras, jolla on kauniin kirjava turkki

VARJOKLAANI

- Päällikkö **RIKKOTÄHTI** – pitkäkarvainen, tummanruskea ja raidallinen kissa
- Vara-
päällikkö **MUSTAJALKA** – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat käpälät
- Parantaja **NUHANENÄ** – pieni valkoharmaa kolli
- Soturit **TYNKÄHÄNTÄ** – ruskea raidallinen kolli;
RUSKOTASSUN mestari
JÄRKÄLE – hopeanvärinen raidallinen kolli;
MÄRKÄTASSUN mestari
ARPINAAMA – taisteluiden arpeuttama ruskea kolli; **PIKKUTASSUN** mestari
YÖKARVA – musta kolli
- Kuningat-
tare **AAMUPILVI** – pieni ja raidallinen kissa
KIRKASKUKKA – mustavalkoinen naaras
- Klaanin-
vanhimmat **SAARNITURKKI** – laiha harmaa kolli

TUULIKLAANI

Päällikkö **PITKÄTÄHTI** – mustavalkoinen kolli, jolla on erittäin pitkä häntä

JOKIKLAANI

Päällikkö **VÄÄRÄTÄHTI** – valtavan suuri, vaalea ja raidallinen kissa, jolla on vääntynyt leuka

Vara-
päällikkö **TAMMISYDÄN** – punaruskea kolli

KLAANEIHIN KUULUMATTOMIA KISSOJA

KELTAHAMMAS – vanha tummanharmaa naaras, jolla on leveät, tasaiset kasvot

SOTTA – pulska ja ystävällinen mustavalkoinen pentu, joka asuu talossa metsän reunalla

OHRA – mustavalkoinen kolli, joka asuu maatilalla metsän lähellä

ESINÄYTÖS

PUOLIKUU HOHTI SILEILLÄ graniittilohkareilla ja muutti ne hopeaksi. Hiljaisuuden rikkoivat ainoastaan veden solina vuolaasta mustasta virrasta sekä puiden kuiskinta vastarannan metsästä.

Varjot alkoivat liikehtyä, ja kaikkialla näkyi tummia, notkeita hahmoja, jotka hiipivät äänettömästi kivien yli. Paljastetut kynnet kimaltelivat kuunvalossa. Valppaat silmät välkkyivät meripihkan lailla. Sitten, kuin äänettömästä merkistä, olennot loikkasivat kohti toisiaan, ja yhtäkkiä kivet kuhisivat kamppailevia ja ulvovia kissoja.

Turkkien ja kynsien myrskyn keskellä valtavankokoinen tumma raidallinen kissa painoi punaruskean kollin maata vasten ja nosti hänen päänsä voitokkaasti koholle. ”Tammisydän!” raidallinen kissa murisi. ”Kuinka uskallatte metsästää meidän reviiirillämme? Aurinkokivet kuuluvat Myrskyklaanille!”

”Tämän yön jälkeen, Tiikerikynsi, tämä on Jokiklaanin metsästysmaata!” ruskea kolli sähähti.

Rannalta kuului läpätunkeva ja pelokas varoitusulvahdus.

”Varokaa! Lisää Jokiklaanin satureita!”

Tiikerikynsi kääntyi ja näki notkeiden, märkien kehojen liukuvan ylös vedestä kivien alapuolella. Likomärät Jokiklaanin soturit pinkoivat äänettömästi rannan poikki ja syöksyivät taisteluun vaivautumatta ravistelemaan turkkejaan kuiviksi.

Tumma raidallinen kissa katsoi suoraan Tammissydämen silmiin. ”Voitte uida kuin saukot, mutta sinä ja soturisi ette kuulu tähän metsään!” Hän veti huulensa taakse ja paljasti hampaansa allaan rimpuilevalle kissalle.

Myrskyklaanin naaraskissan epätoivoinen kirkaisu kohosi melskeen yläpuolelle. Karheaturkkinen Jokiklaanin kollikissa oli naulinnut ruskean soturin vatsalleen maahan. Kolli syöksyi kohti naaraan kaulaa, ja hänen leuoistaan valui edelleen vettä joen ylityksen jäljiltä.

Tiikerikynsi kuuli huudon ja hellitti otteensa Tammissydäimestä. Mahtavalla loikalla hän lennätti vihollissoturin pois naaraan luota. ”Nopeasti, Hiiriturkki, juokse!” hän käski, ennen kuin kääntyi kohtaamaan Jokiklaanin soturin. Hiiriturkki kompuroi tassuilleen, säpsähti syvää viiltoa lavasaan ja nelisti pois paikalta.

Hiiriturkin takana Tiikerikynsi sähähti raivosta, kun Jokiklaanin kolli sivalsi hänen kuononsa auki. Veri sokaisi hänet hetkeksi, mutta siitä huolimatta hän syöksyi eteenpäin ja pureutui vihollisensa takajalkaan. Jokiklaanin kissa vinkaisi ja tempaisi itsensä vapaaksi.

”Tiikerikynsi!” Huuto tuli soturilta, jonka häntä oli punainen kuin ketun turkki. ”Tämä on hyödytöntä! Jokiklaanin satureita on liian monta!”

”Ei, Punahäntä. Myrskyklaania ei päihitetä!” Tiikerikynsi huusi vastaukseksi ja hyppäsi Punahännän rinnalle. ”Tämä on meidän reviiriämme!” Verta tulvi hänen leveälle, mustalle kuonolleen, ja hän ravisti päätään kärsimättömästi. Kiville levisi helakanpunaisia roiskeita.

”Myrskyklaani kunnioittaa rohkeuttasi, mutta meillä ei ole varaa menettää enempää satureita”, Punahäntä hoputti. ”Sinitähti ei koskaan odottaisi satureidensa taistelevan mahdottomassa tilanteessa. Saamme vielä tilaisuuden kostaa

tämän tappion.” Hän kohtasi vakaana Tiikerikynnen meri-
pihkankeltaisen katseen, juoksi pois ja hypähti kivelle, joka
sijaitsi metsän rajassa.

”Perääntykää, Myrskyklaanin jäsenet! Perääntykää!” hän
huusi. Välittömästi hänen soturinsa kiemurtelivat ja kamp-
pailivat irti vastustajiensa otteista. Sylkien ja muristen he
perääntyivät Punahäntää kohti. Silmänräpäyksen ajan Joki-
klaanin kissat näyttivät hämmentyneiltä. Oliko taistelu
voitettu näin helposti? Sitten Tammissydän päästi ilmoille
voittoisan ulvaisun. Heti tämän kuultuaan Jokiklaanin so-
turit korottivat äänensä ja liittyivät varapällikkönsä voittoa
juhlistavaan mouruamiseen.

Punahäntä katsoi alas satureihinsa. Hän antoi merkin
häntänsä heilautuksella, ja Myrskyklaanin kissat pujahtivat
paikalta Aurinkokivien kauimmaista reunaa pitkin. Sitten he
katosivat puiden joukkoon.

Tiikerikynsi seurasi viimeisenä. Hän jäi epäröimään met-
sän reunaan ja vilkaisu taakseen kohti veren tahrimaa taistelu-
kenttää. Hänen ilmeensä oli synkkä ja silmät kavenneet rai-
vosta ohuiksi viilloiksi. Sitten hän loikkasi klaaninsa perässä
hiljaiseen metsään.

TYHJÄLLÄ AUKIOLLA ISTUI yksinään vanha harmaa naaraskissa,
jonka katse oli kohotettu kirkaaseen yötaivaaseen. Hän saat-
toi kuulla nukkuvien kissojen hengityksen ja liikehinnän
varjoissa kaikkialla ympärillään.

Erästä pimeästä nurkasta ilmestyi esiin pieni kilpikonna-
kuvioinen naaraskissa. Hänen askeleensa olivat nopeat ja
äänettömät.

Harmaa kissa nyökäytti päätään tervehdykseksi. ”Kuinka
Hiiriturkki voi?” hän naukui.

”Hänen haavansa ovat syviä, Sinitähti”, kilpikonnan-
kuvioinen kissa vastasi ja asettautui yönviileälle ruohikolle.
”Hän on kuitenkin nuori ja vahva; hän toipuu nopeasti.”

”Entä muut?”

”Kaikki muutkin paranevat.”

Sinitähti huokaisi. ”Olemme onnekkaita, koska emme
menettäneet yhtään soturia tällä kertaa. Olet lahjakas paran-
taja, Täplälehti.” Hän kallisti uudelleen päätään ja tutki täh-
tiä. ”Tämän yön tappio huolestuttaa minua syvästi. Myrsky-
klaania ei ole lyöty omalla reviirollään siitä saakka, kun minus-
ta tuli päällikkö”, hän sanoi hiljaa. ”Nämä ovat vaikeita aikoja
klaanillemme. Hiirenkorvan aika on myöhässä, ja pentuja on
syntynyt entistä vähemmän. Myrskyklaani tarvitsee enem-
män sotureita selviytyäkseen.”

”Vuosi on kuitenkin vasta aluillaan”, Täplälehti huomautti
tynnosti. ”Pentuja syntyy lisää, kun viherlehden aika koittaa.”

Harmaa kissa kohautti leveitä lapojaan. ”Kenties. Nuorim-
piemme kouluttaminen sotureiksi vaatii kuitenkin aikaa.
Jotta Myrskyklaani voisi suojella reviiriään, sen täytyy saada
uusia sotureita mahdollisimman pian.”

”Pyydätkö neuvoja Tähtiklaanilta?” Täplälehti naukui
lemeästi. Hän seurasi Sinitähden katsetta ja tuijotti pimeällä
taivaalla kimaltelevaa tähtien vyötä.

”Juuri tällaisina aikoina tarvitsemme muinaisten soturei-
den sanoja avuksemme. Onko Tähtiklaani puhunut sinulle?”
Sinitähti kysyi.

”Ei muutamaan kuuhun.”

Yhtäkkiä puunlatvojen ylle piirtyi tähdenlento. Täpläle-
hen häntä nytkähti ja hänen selkäkarvansa nousivat pystyyn.

Sinitähden korvat valpastuivat, mutta hän pysyi vaiti, sillä
Täplälehti tuijotti edelleen ylöspäin.

Jonkin ajan kuluttua Täplälehti laski päänsä ja kääntyi Sinitähden puoleen. ”Se oli viesti Tähtiklaanilta”, hän kuiskasi. Hänen silmiinsä tuli etäinen katse. ”Vain tuli voi pelastaa klaanimme.”

”Tuliko?” Sinitähti toisti. ”Kaikki klanithan pelkävät tulta. Miten se voisi pelastaa meidät?”

Täplälehti pudisti päätään. ”En tiedä”, hän tunnusti, ”mutta sellaisen viestin Tähtiklaani päätti ilmoittaa minulle.”

Myrskyklanin päällikkö katsoi parantajaa kirkkaansinisillä silmillään. ”Et ole ollut koskaan väärässä, Täplälehti”, hän maukui. ”Jos Tähtiklaani on puhunut, asian on oltava niin. Tuli pelastaa klaanimme.”

LUKU 1

OLI HYVIN PIMEÄÄ. Ruska saattoi aistia, että jokin oli lähellä. Nuoren kollikkissan silmät avautuivat ammolleen, kun hän tutki tiheää aluskasvillisuutta. Paikka oli vieras, mutta oudot tuoksut houkuttelivat jatkamaan syvemmälle varjoihin. Hänen vatsansa kurni ja muistutti nälästä. Kissa raotti leukojaan aavistuksen verran, jotta metsän lämpimät tuoksut saavuttaisivat kitalaen hajuaistimet. Lehtihumuksen ummehtuneet hajut sekoittuivat pienen karvaisen eläimen viekoittelevaan aromiin.

Yhtäkkiä jotakin harmaata vilahti hänen ohitseensa. Ruska jäähmettyi paikoilleen ja kuunteli. Se oli piiloutunut lehtien joukkoon alle kahden hännänmitan päähän. Ruska tiesi, että se oli hiiri – hän saattoi tuntea pikkuruisen sydämen tykytyksen syvällä korviensa karvoissa. Hän nielaisi vaiantaakseen murisevan vatsansa. Nälkä olisi pian tyydytetty.

Hän laskeutui hitaasti ja kyyristyi hyökkäysasentoon. Hiiri oli tuulen yläpuolella. Kissa tiesi, ettei hiiri huomannut häntä. Varmistettuaan viimeisen kerran saaliinsa sijainnin Ruska työnsi lantiotaan voimakkaasti taaksepäin ja ponnisti. Metsänpohjasta sinkosi lehtiä, kun hän nousi ilmaan.

Hiiri syöksyi suojaan ja suuntasi kohti koloa maanpinnassa. Ruska ehti kuitenkin ensin. Hän kouraisi avuttoman olennon ilmaan veitsenterävillä kynsillään ja heitti sen korkeassa

kaaressa lehtien peittämään maahan. Hiiri pökertyi törmäyksestä mutta jäi eloon. Se yritti paeta, mutta Ruska sieppasi sen uudelleen. Hän viskasi sen taas lentoon, tällä kertaa hieman kauemmas. Hiiren onnistui ottaa muutama haparoiva askel, ennen kuin Ruska sai sen kiinni.

Yhtäkkiä jokin alkoi jyristä lähistöllä. Ruska katsoi ympärilleen, jolloin hiiren onnistui kiskoa itsensä vapaaksi kynsien puristuksesta. Kun Ruska kääntyi takaisin, hän näki hiiren pinkovan ryteikköisen puunjuurakon pimeyteen.

Vihoissaan Ruska lopetti saalistuksen. Hän kiepahti ympäri hehku vihreissä silmissään ja aikoi etsiä sen, joka oli syy-pää riistan menettämiseen. Ryminä jatkui edelleen ja alkoi kuulostaa yhä tutummalta. Ruskan silmät rävähtivät auki.

Metsä oli kadonnut. Hän oli kuumassa ja tunkkaisessa keittiössä petiinsä käpertyneenä. Kuunvalo suodattui ikkunan läpi ja loi varjoja tasaiselle, kovalle lattialle. Meteli oli tullut kovista kuivaruokanapeista, joita oli kaadettu hänen kuppiinsa. Ruska oli nähnyt unta.

Hän kohotti päätään ja antoi leukansa nojata korin reunaan. Kaulapanta hiersi epämukavasti. Unessaan hän oli tuntenut raikkaan ilman pörröttävän turkkia kohdassa, jota panta yleensä puristi. Ruska kierähti selälleen ja sulatteli vielä hetken untaan. Hän saattoi yhä haistaa hiiren. Hän oli nähnyt saman unen jo kolmesti viime täydenkuun jälkeen, ja jokaisella kerralla hiiri oli paennut hänen otteestaan.

Hän nuolaisi huuliaan. Hän saattoi haistaa ruoan laimean tuoksun makuusijaltaan. Omistajat täyttivät ruokakupin aina ennen nukkumaanmenoa. Valju haju karkotti unen lämpimät aromit, mutta nälkä kurni vatsassa, joten Ruska venytteli unen pois jäsenistään. Hän tassutteli keittiön lattian poikki aterialleen. Ruoka tuntui kielellä kuivalta ja mauttomalta, ja Ruska nielaisi viimeisen suullisen vastahakoisesti. Sitten hän

jätti ruokakupin taakseen ja työntyi kissanluukusta ulos. Hän toivoi, että puutarhan tuoksu palauttaisi unessa koetut tunteukset.

Ulkona kuu paistoi kirkkaasti. Kevyt tihkusade lankesi maahan. Ruska hiipi siistissä puutarhassa ja seurasi tähtien valaisemaa sorapolkua, jonka kivet tuntuivat kylmiltä ja teräviltä tassuja vasten. Hän toimitti asiansa ja valitsi suojakseen suuren pensaan, jonka lehdet kiilsivät ja jonka violetit kukat roikkuivat raskaina. Niiden sairaalloisen imelä tuoksu teki kosteasta ilmasta kuvottavan hengittää, ja hän mutristi ylähuulensa, jotta voisi puhaltaa löyhkän ulos sieraimistaan.

Hetkeä myöhemmin Ruska asettui istumaan aidalle, joka merkitsi puutarhan rajaa. Se oli hänen lempipaikkansa, sillä siitä saattoi nähdä esteettä sekä naapuripuutarhoihin että tiheään vihreään metsään, joka alkoi aidan toisella puolella.

Sade oli loppunut. Hänen selkänsä takana lyhyeksi ajeltu nurmikko kylpi kuunvalossa, mutta aidan takana metsä oli varjojen kätkemä. Ruska venytti kaulaansa, jotta voisi nuuhkia kosteaa ilmaa. Hänen ihonsa oli tiiviin karvapeitteen alla lämmin ja kuiva, mutta kellanpunaisella turkilla tuntui kimaltelevien sadepisaroiden paino.

Hän kuuli omistajiensa viimeisen kutsun takaovelta. Jos hän menisi heidän luokseen, hänet otettaisiin vastaan hellin sanoin ja silytyksin. Hänet päästettäisiin omistajien sänkyyn, jossa hän voisi käpertyä kehräämään lämpimään polvitaipeseen.

Tällä kertaa Ruska kuitenkin jätti omistajien äänet huomiotta ja käänsi katseensa takaisin metsään. Puiden kirpeä tuoksu oli sateen jälkeen entistä raikkaampi.

Yhtäkkiä hänen selkäkarvojaan alkoi kihelmöidä. Liikkuko siellä jokin? Katseliko jokin häntä? Ruska tuijotti eteenpäin, mutta pimeässä puuntuoksuisessa ilmassa oli mahdo-

tonta nähdä mitään. Hän kohotti rohkeasti leukansa, nousi seisomaan ja venytteli lihaksiaan. Kukin tassu tarrasi yhteen aidantolpan neljästä kulmasta, kun hän suoristi jalkansa ja nosti selkensä kaarelle. Hän sulki silmänsä ja hengitti uudelleen metsän tuoksua. Se tuntui lupaavan jotakin. Se tuntui houkuttelevan kuiskiviin varjoihinsa. Hän jännitti lihaksensa ja kyyristyi hetkeksi. Sitten hän loikkasi kevyesti aidan takaiseen villinä rehottavaan ruohikkoon. Kun hän osui maahan, kaulapannan tiuku helähti tyynen yöilman halki.

”Minne sinä olet menossa, Ruska?” maukui tuttu ääni hänen takanaan.

Ruska katsoi ylös. Nuori mustavalkoinen kissa tasapainoteli kömpelösti aidalla.

”Hei, Sotta”, Ruska vastasi.

”Et kai vain ole menossa metsään?” Sotan meripihkan-keltaiset silmät olivat valtavan suuret.

”Käyn vain katsomassa”, Ruska lupasi ja liikehti kiusaantuneesti.

”Minua et saisi mukaan. Siellä on vaarallista!” Sotta nyrpisti kuonoaan inhosta. ”Henri sanoi, että hän on käynyt kerran metsässä.” Kissa kohotti päätään ja viittasi kuonollaan aitojen rivin yli kohti puutarhaa, jossa Henri asui.

”Se vanha lihava katti ei varmasti ole käynyt metsässä!” Ruska pilkkasi. ”Hän on tuskin poistunut puutarhastaan eläinlääkärissä käymisen jälkeen. Häntä kiinnostaa vain syöminen ja nukkuminen.”

”On se totta. Hän sai kiinni punarinnankin!” Sotta intti.

”Jos sai, se oli ennen eläinlääkäriä. Nykyään hän *valittaa*, kuinka linnut häiritsevät hänen torkkumistaan.”

”Oli miten oli”, Sotta jatkoi välittämättä Ruskan halveksivasta sävystä, ”Henri kertoi, että siellä asuu monenlaisia vaa-

rallisia eläimiä. Valtavia villikissoja, jotka syövät eläviä jäniksiä aamiaiseksi ja teroittavat kynsiään kaluttuihin luihin!”

”Käyn vain katselemaan”, Ruska maukui. ”En viivy kauan.”

”Älä sitten sano, että en varoittanut sinua!” Sotta kehräsi. Sitten hän kääntyi ympäri ja sukelsi aidalta takaisin omaan puutarhaansa.

Ruska istahti rehevään ruohikkoon puutarha-aidan takana. Hän nuolaisi hermostuneesti lapaansa ja mietti, kuinka suuri osa Sotan juoruista piti paikkansa.

Yhtäkkiä pikkuruisen olennon liike vangitsi hänen katseensa. Hän näki, miten se vilisti karhunvatukkapensaikossa.

Vaisto käski häntä pudottautumaan matalaksi. Hitain tassunliikkein hän mateli askel askeleelta aluskasvillisuuden halki. Korvat pystyssä, sieraimet laajentuneina ja silmiä räpäyttämättä hän lähestyi eläintä. Nyt hän saattoi nähdä sen selvästi. Se oli noussut takajalkojensa varaan piikikkäiden oksien lomassa ja näykyi suurta siementä tassujensa välissä. Se oli hiiri.

Ruska keinutti lantiotaan puolelta toiselle ja valmistautui loikkaamaan. Hän pidätti henkeään ja toivoi, että kello ei taas helähtäisi. Jännitys virtasi hänen lävitseen ja sai sydämen takomaan. Tämä oli jopa parempaa kuin unissa! Sitten yllättävä katkeavien oksien ja murskautuvien lehtien ääni sai hänet hyppäämään ilmaan. Hänen kellonsa kilisi petollisesti, ja hiiri pinkaisi karhunvatukkapusikon tiheimpään oksistoon.

Ruska seiso i täysin liikkumatta ja katseli ympärilleen. Hän saattoi nähdä tuuhean, punaisen hännän valkoisen kärjen, joka halkoi korkeiden saniaisten rykelmää hieman kauempana hänen edessään. Hän haistoi voimakkaan, oudon tuoksun. Se oli ehdottomasti lihansyöjä, mutta ei kissa eikä koira. Ruska unohti hiiren ja katsoi uteliaana punaista häntää. Hän tahtoi nähdä otuksen paremmin.

Ruskan kaikki aistit virittyivät, kun hän hiipi eteenpäin. Sitten hän havaitsi toisen äänen. Se tuli takaa, mutta kuulosti vaimealta ja etäiseltä. Hän käänsi korvansa taaksepäin kuulakseen paremmin. *Tassujen askeleitako?* hän ajatteli ihmisäänä mutta piti katseensa oudossa punaisessa turkissa ja hiipi eteenpäin. Vasta silloin, kun vaimea rapina hänen takanaan voimistui nopeasti lähestyvien askeleiden rusahteluksi, Ruska ymmärsi olevansa vaarassa.

Olento osui häneen räjähdysten lailla, ja Ruska lensi kylki edellä nokkospusikkoon. Hän väänteledi ja ulvoi samalla kun yritti irtautua hyökkääjästä, joka oli kiinni hänen selässään. Se takertui häneen uskomattoman terävillä kynsillä. Ruska tunsu terävien hampaiden pureutuvan niskaansa. Hän kiemurteli ja rimpui viiksistä hännänpäähän mutta ei saanut itseään irti. Lyhyen hetken ajan hän tunsu olevansa avuton; sitten hän jäähmettyi. Hän ajatteli nopeasti ja käännähti selälleen. Hän tiesi vaistomaisesti, kuinka vaarallista oli paljastaa pehmeä vatsa, mutta se oli hänen ainut mahdollisuutensa.

Hän oli onnekas – temppu tuntui tepsivän. Hänen altaan kuului ”uuuff”, kun ilma pakeni hyökkääjän keuhkoista. Villisti piehtaroidella hänen onnistui riuhtaista itsensä vapaaksi. Hän ryntäsi kohti kotia taakseen katsomatta.

Lähestyvien askelten sarja kertoi, että hyökkääjä oli ryhtynyt takaa-ajoon. Vaikka naarmuja vihloi turkin alla, Ruska päätti mieluummin kääntyä taistelemaan kuin antaa hyppiä niskaansa uudestaan.

Hän jarrutti, kiepahti ympäri ja kohtasi takaa-ajajansa.

Se oli toinen kissanpentu, jolla oli paksu ja takkuinen harmaa turkki, vahvat jalat sekä leveät kasvot. Ruska haistoi silmänräpäyksessä, että se oli kolli. Hän vaistosi pehmeän karvan alla piilevien lapojen voiman. Sitten pentu törmäsi

Ruskaan koko kehonsa voimalla. Ruskan käännöksestä yllättyneenä se kimposi pökertyneeksi keräksi.

Ruskan keuhkot tyhjenivät törmäyksestä, ja hänen tasapainonsa horjui. Hän otti nopeasti tukevan asennon, köyristi selkänsä ja pörhisti oranssin turkkinsa, valmiina ponnahtamaan kohti toista pentua. Mutta hyökkääjä nousikin vain istumaan ja alkoi nuolla etutassuaan. Kaikki merkit vihamielisyydestä olivat poissa.

Ruska tunsi olonsa oudon pettyneeksi. Hänen jokainen ruumiinosansa oli jännittynyt ja valmiina taisteluun.

”Tervehdys, kotikisu”, maukui harmaa kolli hilpeästi. ”Sinussa oli melkoisesti vastusta kesyksi kissanpennuksi!”

Ruska seiso i vielä hetken varpaillaan, ja mietti, hyökkäisikö joka tapauksessa. Sitten hän muisti voiman, jonka oli tuntenut pennun tassuissa, kun tämä oli naulinnut hänet maata vasten. Hän laskeutui polkuanturoilleen, rentoutti lihaksensa ja antoi selkärankansa suoristua. ”Taistelen myös uudestaan, jos on pakko”, hän murisi.

”Olen muuten Harmaatassu”, harmaa pentu jatkoi välittämättä Ruskan uhkauksesta. ”Harjoittelen Myrskyklaanin soturiksi.”

Ruska pysyi vaiti. Hän ei ymmärtänyt, mitä tämä Harmaa-mikäläie naukui, mutta tunsi vaaran tunteen kaikonneen. Hän kätki hämmennyksensä taipumalla nuolemaan sotkeutunutta rintaansa.

”Mitä kaltaisesi kotikisu tekee metsässä? Etkö tiedä, että se on vaarallista?” kysyi Harmaatassu.

”Jos *sinä* olet vaarallisinta, mitä metsällä on tarjottavana, uskon kyllä tulevani toimeen”, Ruska hämäsi.

Harmaatassu nosti hetkeksi katseensa häneen ja siristi suuria keltaisia silmiään. ”Voi, en ole lähelläkään vaarallisinta. Jos

olisin edes puoliksi soturi, olisin antanut tuollaiselle tunkeilijalle kunnan haavoja nuoltavaksi.”

Ruska tunsu pelonväristyksen käyvän lävitseen kuullessaan pahaenteiset sanat. Mitä tuo kissa tarkoitti ”tunkeilijalla”?

”Oli miten oli”, maukui Harmaatassu samalla, kun irrotti hampaillaan ruohotukkoa kynsiensä välistä, ”et ollut minusta satuttamisen arvoinen. Et selvästikään kuulu mihinkään muista klaaneista.”

”Mihin muista klaaneista?” Ruska toisti hämmentyneenä.

Harmaatassu päästi kärsimättömän sihahduksen. ”Olet varmasti kuullut neljästä soturiklaanista, jotka metsästävät täällä! Minä kuulun Myrskyklaaniin. Toiset klaanit yrittävät aina varastaa riistaa meidän mailtamme, etenkin Varjoklaani. *Sen* jäsenet ovat niin hurjia, että he olisivat repineet sinut paloiksi vaivautumatta keskustelemaan.”

Harmaatassu piti tauon, sähähti vihaisesti ja jatkoi: ”He tulevat viemään riistaa, johon meillä on oikeus. Myrskyklaanin satureiden työtä on pitää heidät poissa reviiriltämme. Kun koulutukseni on ohi, olen niin vaarallinen, että toiset klaanit saavat vapista kirppuisissa turkeissaan. Silloin he eivät uskalla tulla lähellekään meitä!”

Ruska siristi silmiään. Tämän täytyi olla yksi villikissoista, joista Sotta oli varoittanut! Niistä, jotka elivät vapaana metsässä, pyytivät riistaa ja taistelivat keskenään viimeisistäkin ruoantähteistä. Ruskaa ei kuitenkaan pelottanut. Itse asiassa oli vaikeaa olla ihaillemta itsevarmaa pentua. ”Etkö siis ole vielä soturi?” hän kysyi.

”Piditkö minua tosiaan sellaisena?” Harmaatassu kehräsi ylpeästi. Sitten hän ravisti leveää pörröistä päätään. ”En ole vielä aikoihin oikea soturi. Koulutus on ensin käytävä loppuun. Pentujen on oltava kuusi kuuta vanhoja, ennen kuin

edes *aloittavat* koulutuksen. Tänään on minun ensimmäinen yöni oppilaana.”

”Miksi et etsi itsellesi omistajaa, jolla on lämmin, mukava talo? Elämäsi olisi paljon helpompaa”, Ruska naukui. ”Monet kaksijalat ottaisivat sinunlaisesi kissanpennun. Sinun ei tarvitsisi kuin istua näkyvällä paikalla ja näyttää nälkäiseltä muutaman päivän ajan –”

”Ja minulle syötettäisiin jäniksenjätöksen näköisiä nappeja ja pehmeää moskaa!” Harmaatassu keskeytti. ”Ei ikinä! En voi kuvitella mitään pahempaa kuin *kotikisuna* oleminen! He ovat pelkkiä kaksijalkojen leluja! He syövät ainetta, joka ei näytä ruoalta, tekevät tarpeensa hiekkalaatikkoon ja työntävät nenänsä ulos vain, kun kaksijalat sallivat. Sellainen ei ole elämää! Täällä voi olla villi ja vapaa. Voimme kulkea mihin haluamme.” Hän lopetti puheensa ylpeään sähähdykseen ja maukui sitten ovelasti: ”Ennen kuin on maistanut vastatappettua hiirtä, ei ole elänyt. Oletko sinä maistanut hiirtä?”

”En”, Ruska vastasi aavistuksen verran puolustelevasti, ”en vielä.”

”Sitten et taida koskaan ymmärtää.” Harmaatassu huokaisi. ”Et ole syntynyt villinä. Siinä on suuri ero. Täytyy olla syntynyt soturin verta suonissa tai tuulen kosketus viiksissä. Kaksijalkojen pesiin syntyneet pennut eivät voi koskaan tuntea samoin.”

Ruska muisti, miltä unessa oli tuntunut. ”Se ei ole totta!” hän maukui närkästyneesti.

Harmaatassu ei vastannut. Hän jäykistyi yhtäkkiä kesken nuolemisen, yksi tassu edelleen ilmassa, ja nuuski ilmaa. ”Haistan klaanini kissoja”, hän sihisi. ”Sinun pitää mennä. He eivät ylläty iloisesti, jos löytävät sinut meidän reviiriltämme!”

Ruska katseli ympärilleen ja ihmetteli, miten Harmaatassu saattoi havaita yhtäkään lähestyvää kissaa. Hän ei hais-

tanut mitään poikkeavaa lehdentuoksuissa tuulenvireessä. Harmaatassun äänen hätäinen sävy nosti kuitenkin hänen karvansa pystyyn.

”Nopeasti!” sihisi Harmaatassu uudestaan. ”Juokse!”

Ruska valmistautui loikkaamaan pensaikkoon tietämättä, mikä suunta olisi turvallinen.

Se oli myöhäistä. Varma ja uhkaava ääni maukui hänen takanaan: ”Mitä täällä tapahtuu?”

Ruska kääntyi ympäri ja näki, kuinka suuri harmaa naaraskissa asteli arvokkaasti esiin aluskasvillisuuden joukosta. Hän oli upean näköinen. Valkoiset karvat juovittivat hänen kuonoaan, ja ilkeännäköinen arpi halkoi hänen lapojensa turkkia, mutta kiiltävänharmaa karvapeite hohti kuunvalossa kuin hopea.

”Sinitähti!” Ruskan vieressä Harmaatassu kyyristyi maahan ja siristi silmiään. Hän kyyristyi vieläkin matalammaksi, kun toinen kissa – uljas, kultainen ja raidallinen – saapui harmaan naaraan perässä aukiolle.

”Sinun ei pitäisi olla näin lähellä Kaksijalkalaa, Harmaatassu!” murisi kultainen kissa vihaisesti ja siristi vihreitä silmiään.

”Tiedän, Leijonamieli. Olen pahoillani.” Harmaatassu katsoi alas tassuihinsa.

Ruska matki Harmaatassua ja laskeutui matalaksi. Hänen korvansa nykivät hermostuneesti. Näitä kissoja ympäröi voiman kehä, jota hän ei ollut koskaan havainnut puutarhastävillään. Ehkä Sotan varoitukset pitivätkin paikkansa.

”Kuka tämä on?” kysyi naaraskissa.

Ruska sävähti, kun naaras käänsi katseensa häneen. Sinisten silmien läpätunkeva tuijotus sai hänet tuntemaan itsensä entistäkin haavoittuvammaksi.

”Hän ei ole uhka”, maukui Harmaatassu nopeasti. ”Hän ei ole minkään klaanin soturi – pelkkä kaksijalkojen lemmikki-reviiriemme tuolta puolen.”

Pelkkä kaksijalkojen lemmikki! Sanat saivat Ruskan raivostumaan, mutta hän hillitsi kielensä. Sinitähden varoittava tuijotus kertoi, että hän oli havainnut suuttumuksen, ja Ruska käänsi katseensa.

”Tämä on Sinitähti. Hän on klaanini *päällikkö!*” Harmaatassu kuiskasi. ”Ja tuo on Leijonamieli. Hän on kouluttajani. Se tarkoittaa sitä, että hän tekee minusta soturin.”

”Kiitoksia esittelystä, Harmaatassu”, Leijonamieli maukui viileästi.

Sinitähti tuijotti edelleen Ruskaa. ”Taistelet hyvin kaksijalkojen lemmikiksi”, hän naukui.

Ruska ja Harmaatassu vaihtoivat hämmentyneitä katseita. Miten hän saattoi tietää?

”Olemme katselleet teitä molempia”, Sinitähti jatkoi kuin olisi lukenut heidän ajatuksensa. ”Pohdimme, miten suhtautuisit tunkeilijaan, Harmaatassu. Hyökkäsit urheasti.”

Harmaatassu näytti tyytyväiseltä Sinitähden kehuihin.

”Nouskaa nyt kumpikin istumaan!” Sinitähti katsoi Ruskaa. ”Sinä myös, kotikisu.” Ruska nousi välittömästi istumaan ja kohtasi vakaasti Sinitähden katseen, kun tämä alkoi puhua.

”Vastasit hyvin hyökkäykseen, kotikisu. Harmaatassu on sinua vahvempi, mutta käytit älyäsi puolustuskeinona. Lisäksi käännyt kohtaamaan hänet, kun hän lähti takaa-ajoon. En ole koskaan nähnyt kotikisun käyttäytyvän sillä tavalla.”

Ruskan onnistui nököätä kiitokseksi. Odottamattomat keuhut hämmensivät häntä. Sinitähden seuraavat sanat olivat sitäkin yllättävämpiä.

”Olen pohtinut, kuinka selviytyisit täällä Kaksijalkalan ulkopuolella. Partioimme usein tällä raja-alueella, joten olen

nähty sinut usein istumassa aidalla ja tuijottamassa metsään. Nyt olet lopultakin uskaltanut astua tassuillasi tänne.” Sinitähti katsoi Ruskaa mietteläästi. ”Sinulla vaikuttaisi olevan luontainen saalistuskyky. Ja tarkka näkö. Olisit saanut hiiren kiinni, jos et olisi epäröinyt niin kauan.”

”T-todellako?” Ruska sopersi.

Seuraavaksi puhui Leijonamieli. Hänen syvä maukumiansensa oli sävyltään kunnioittavaa mutta määrätietoista. ”Sinitähti, tuo on *kotikisu*. Hänen ei pitäisi metsästää Myrskylaanin reviiirillä. Käske hänen palata kotiin kaksijalkojensa luo!”

Ruska närkästyi Leijonamielen vähättelystä. ”Palatako kotiin?” hän maukui kärsimättömästi. Sinitähden sanat olivat saaneet hänet hehkumaan ylpeydestä. Hänet oli huomattu ja hän oli tehnyt vaikutuksen. ”Tulin vain saalistamaan hiiren tai kaksi. Niitä riittää varmasti kaikille.”

Sinitähti oli kääntynyt vastaamaan Leijonamielille. Nyt hänen katseensa rävähti hetkessä kohti Ruskaa. Siniset silmät leimusivat vihaisina. ”Niitä ei riitä koskaan kaikille”, hän sähähti. ”Jos et eläisi niin hemmoteltua ja ylensyönyttä elämää, tietäisit kyllä!”

Sinitähden äkillinen raivo hämmensi Ruskaa, mutta yksi vilkaisu Harmaatassun kauhistuneisiin kasvoihin riitti kertomaan, että hän oli puhunut sivu suunsa. Leijonamieli astui päällikkönsä rinnalle. Molemmat soturit kumartuivat Ruskan ylle. Ruska katsoi kohti Sinitähden uhkaavaa tuijotusta, ja hänen ylpeytensä liukeni olemattomiin. Nämä eivät olleet leppoisia sylíkissoja – nämä olivat julmia ja nälkäisiä kissoja, jotka aikoivat luultavasti saattaa loppuun sen, minkä Harmaatassu oli aloittanut.

MAAILMAN SUOSITUIN KISSASARJA!

Sukupolvien ajan neljä villikissojen klaania
on jakanut metsän ikaikaisen soturilain mukaan.
Yllättäen metsään ilmestyy tavallinen kotikissa
nimeltä Ruska – joka saattaa osoittautua
kaikkien aikojen urheimmaksi soturiksi.

	 9 789510 495568
www.wsoy.fi	N84.2 ISBN 978-951-0-49556-8

Kannen kuva: Owen Richardson